

Приемане на реалността

Етатистите често казват: „Покажи ми един пример за място, където общество без Власт (анархия) е функционирало“. Разбира се, тъй като те говорят за общества, състоящи се почти изцяло от напълно индоктринирани авторитаристи, едва ли някой ще си помисли за човешко общество без управляваща класа, камо ли да се опита да създаде такова общество. Обаче етатистите използват обстоятелството, че никога не са опитали истинска свобода – защото понятието е напълно чуждо за техния начин на мислене – като доказателство, че общество без държава „не би могло да функционира“. Това е подобно на твърдението на група средновековни доктори, които използват пиявици за лечение на всяка болестка: „Покажи ми един случай, при който доктор е излекувал главоболие, без да използва пиявици“. Разбира се, ако нито един от тях никога не си е и помислял за лечение, различно от това с пиявици, то не би имало пример за „функциониране“ на алтернативен метод. Но това би било доказателство за невежеството на докторите, а не за неефективността на лечение, което изобщо не е изпробвано.

Но по-важното нещо е, че „анархията“ е това, *което е*. Да се каже, че обществото не може да съществува без „Власт“ е точно толкова разумно, колкото да се каже, че Коледата не може да настъпи без Дядо Коледа. Обществото *вече* съществува без „Власт“ и винаги е съществувало от самото начало. Това, че хората *си въобразяват*, че съществува нещо, което има право да управлява – *халюцинират* нещо, наречено „авторитет“ – е онова, което е причина историята на човечеството да се състои от потисничество, насилие, страдания, убийства и хаос.

По ирония, етатистите често посочват смъртта и

страданията, които настъпват, когато две или повече групи се бият за това кой да „командва“, като наричат това „анархия“ и го цитират като доказателство, че без „Власт“ щяло да има хаос и смърт. Но тези кръвопролития и гнет са пряк, очевиден резултат от вярата в „авторитета“, а не резултат от липса на „Власт“. Истина е, че в сравнение с живота при стабилен, здраво укрепен авторитарен режим, животът в страна, където хората се бият за това кой трябва да бъде новият „авторитет“ (чрез бунтове, граждански войни, завладяване на една държава от друга и т. н.), може да бъде много по-опасен и непредсказуем. В резултат на това хората, живеещи в разкъсвани от война райони, често желаят единствено да дойде краят на конфликта, една от страните да победи и да стане новата „Власт“. За такива хора стабилна „Власт“ може да представлява относителен мир и сигурност, но основната причина за потисничеството, наложено от стабилни режими, и кръвопролитията, ставащи по време на борбите за власт, е вярата в „авторитета“. Ако никой не вярваше в легитимна управляваща класа, никой нямаше да се бие за това кой трябва да управлява. Ако нямаше трон, никой нямаше да се бие за него. В основата на всички граждански войни и почти всички революции е презумпцията, че някой трябва да командва. Без суеверието, наречено „авторитет“, не би имало никаква причина такива неща изобщо да се случат.

По самото си естество „Властта“ не дава нищо положително на обществото. Тя не създава богатство и не поражда добродетели. Тя създава само неморално насилие и илюзията, че това насилие е законно. Като позволява на някои хора насилствено да властват над всички други хора – а това е всичко, което „Властта“ изобщо прави – тя не допринася за обществото дори с мъничко талант, способности, продуктивност, находчивост, изобретателност, творчество,

знания, състрадание или каквото и да било друго положително качество, притежавано от човешките същества. Вместо това, тя постоянно потиска и ограничава всички тези неща чрез своите насилнически „закони“. Деструктивно и безумно е да се приеме схващането, че цивилизацията изисква насилственото ограничаване на възможностите на хората и на човешкия ум и дух; че гражданското общество може да съществува само ако енергията и добродетелите на всеки индивид насилствено се сломяват и потискат от една банда господари и експлоататори; че на обикновения човек не може да се има доверие и да му се позволи да управлява сам себе си, а че на политиците може да се има доверие да управляват всички други хора; че единственият начин моралът и добродетелите на човечеството да се проявят е като се смаже свободната воля и самоопределението на милиарди човешки същества, а те да бъдат превърнати в немислещи, покорни кукли на управляващата класа и източник на енергия за тираните и мегаломаните; че пътят към цивилизацията минава през *разрушението* на индивидуалната свободна воля, преценка и самоопределение.

Това е фундаментът, сърцето и душата на суеверието, наречено „авторитет“. Когато хората бъдат готови да разпознаят тази гнусна лъжа за това какво представлява то и започнат да поемат лична отговорност за своите собствени действия и за състоянието на обществото – а не един миг преди това – тогава може да започне истинската хуманност. Хората могат отчаяно до посиняване да желаят „мир на земята“, но никога няма да го видят, ако не и докато не пожелаят да заплатят цената, като се откажат от едно изтъркано, старо суеверие.

Решението за повечето болести на обществото за *теб*, драги читателю, е да разпознаеш в какво се състои

митът за „авторитета“, да се откажеш от него вътре в себе си и след това да започнеш да полагаш усилия за разпрограмиране и събуждане на всички хора, които познаваш, и които, в резултат на втъпления им култ към „авторитета“ и въпреки своите добродетели и благородни намерения, продължават да подкрепят и участват в насилствената, античовешка, разрушителна и зла потисническа и агресивна машина, известна като „Власт“.